

Renato keerde zich om, stond doelloos op het trottoir, rondstarend van links naar rechts?

„Lorenzo !?”

„Ik was naar u op weg.”

„Ben je . . . ?”

„Nee, ik dorst niet . . . Maar daarnet heb ik Ottavio gezien . . .” En fluisterend: „Hij had hem half om, stakkerd . . .”

„Vertel . . .”, drong Renato gespannen.

Lorenzo voerde hem zachtjes mee, den kant van de Ponte Vecchio op. „Hier gaat het niet . . .” zei hij.

Tusschen de bogengalerijen der Uffizi, in de verlatenheid van den nacht, verlicht door de wankelende vlammen achter de ommegangen en over de kanteelen van het steile stadspaleis, liepen even daarna de vader met zijn jongste zoon zielig op en neer.

„Ik háát dat wijf !” barstte Lorenzo opeens los. „Ze heeft het expres gedaan ! Expres zich koest gehouden, de ruim-denkende vrouw uitgehangen, die een oogje weet dicht te doen Ze heeft Yan aangehaald Ottavio kon gerust zijn gang gaan . . . om plotseling, op een onbewaakt oogenblik Bedriegster met haar zachtzinnige comédie . . . ze heeft er Ottavio in laten loopen Terwijl ze zelf . . . ! Maar zij is voorzichtig genoeg”

„Vertel nu liever,” drong Renato weer.

Maar Lorenzo's over eigen verontwaardiging struikelende woorden waren onstelpbaar. Zijn woede en al zijn oude wrok borrelden ordeloos naar buiten.

„Het canaille ! De „zachte duif”, zooals Ottavio altijd zei ! Ik heb 't allang zien aankomen . . . van den dag af, dat Servini naar Rome ging . . . 'r auto-ridder met zijn leeren jekker ! Zij moest óók naar Rome, dát is het ! Servini heeft er een pracht-betrekking aan de Fiat, dat weten wij allemaal ! Daarom alleen heeft ze heel deze ellendige streek uitgedacht.”

„En mijn broer . . . ja, plezierig, als je broer” zoo vlamde ook deze altijd smeulende wrevel weer op.

„Maar wát dan toch eigenlijk ?” riep Renato buiten zichzelf. „Wat heeft ze uitgevoerd, wat hebben ze allebei uitgevoerd ?”

„Niet zoo hard !” schrok Lorenzo, „daar loopen menschen ! Wel, vanmiddag was Yan er weer ten eten Aurora joviaal en goeder-tieren terwijl ze er toch sinds lang alles van weet. Om twee uur had ze beloofd, bij den Mercato Nuovo te zijn, waar ik 'r zou opwachten. Ze deed net, of ze Yan mee wou hebben, zoo begreep ik tenminste uit Ottavio's verwarde verhalen „maar je hóeft niet, hoor, als je er geen zin in hebt, je kan gerust hier blijven !” — Nee, Yan had een boodschap in de Via Montebello, waar vrienden van haar in pension waren.